

Ue aasta eesimenne Hommiko.

(nach Witschel, pag. 136. von 1809.)

Isand, kelle nähhes Taewa, ringis
Tuhhat päikest touswad — werewad!
Sinno walgust, andwa Istme ümber
Keik ma, ilmad wailfist keerlewad.

Sa, kes ikka olled, watad mahha
Tuhhat tuhhat sunno, haua peäl!
Ja sest, mis on tolmuks kaddund, kutsus
Wälja ued lomad Sinno heäl.

Sinno aastad ülesleikamatta
Aleg So ollemist ei liguta!
Tuhhat aastat Sull' ei filmapilguks —
Ei sa õhto seina putuda.

Mis on põrmust sündind innimenne,
Redda kaddumus siin kaswatab,
Et ni wode, täie aia jooksus
Sinno heldus tedda wahwastab?

Et ei tuhhat kirowi wahhel rikku
Temma laewofest õ pimmedus,
Ja ta seina soddamasse aial,
Kuhho juhatab So õppetus.

Sa ei lõppe! mo joud ka, ub ärra
Kui surm näitab omma wiikati —
Sa jaad — kui ka päike kahwatamas,
Ja ilm wannaks saab kui riegi.

Sa, kes ärraawand keik ja seadnud,
Sa, kes teinud keik ni targaste!
Sinno armo eest ma, rõmo nuttes,
Annan ohwriks süddant Sinnule.

Eodan Sinno peäle kui So kassi
Pakkub mulle murre karrikast,
Eodan kui mo te sin lõppend, et So
Walguks kelab mo õõd wiwimast.

Sellepärast ma ei pallo sinnust
Muud kui sedda, mis Sa ainnad muul.
Keigel' ainnad rõmo! Mis siis pallun!
Minno palwe touseb tänno, palweks Sull'.